

Lov for Kjøbenhavn var, at de Konsekvenser, det kunde have for den øvrige Ordning, ikke vare til at overse. Hvad Kvindernes Valgret angaar, lykkedes det jo for første Gang og efter min indtrængende Tilskyndelse at faa den vedtagen i Landstinget i Fjor. Jeg udtalte allerede den Gang, at jeg ansaa det for en Selvfølge, et vi hurtigt maatte komme til den samme Reform for det øvrige Land, naar vi gik dertil for Kjøbenhavns Vedkommende, man kunde dog ikke give kjøbenhavnske Kvinder kommunal Valgret og nægte Landets øvrige Kvinder den. Men hvad der gælder om Kvindens Valgret, gælder efter min Mening i alt væsentligt om de øvrige Valglovsbestemmelser; hvad vi indrømme eller nægte Hovedstaden, det maa vi konsekvent indrømme eller nægte det øvrige Land, og derfor var det min fornemste Betænkelighed at forandre noget ensidigt for Kjøbenhavn, hvor Ønsket om Forandringer netop efter min Mening mindre kan begrundes end i det øvrige Land, hvor der er to Vælgerklasser. Jeg synes ikke, det er rigtigt at fastslaa Forskellen mellem Kjøbenhavn og det øvrige Land i endnu højere Grad, end Tilfældet allerede er nu. Det forekommer mig ikke, at der er nogen Mening i at forøge denne Forskel, som især de socialdemokratiske Medlemmer gentagne Gange have beklaget sig over. Jeg skal i øvrigt henholde mig til, hvad jeg om denne Sag har udtalt saavel i dette Ting under en Række Forhandlinger i Fjor som i det andet Ting og ved Behandling af Fællesudvalgets Indstillinger; det skulde være mig kært, om man kunde komme til en Overenskomst med det andet Ting og særlig, hvis det kunde komme til at angaa det hele Land, saavel Kjøbenhavn som Købstæderne og Landdistrikterne efter en bestemt, samlet Plan. Jeg har ved Behandlingen af den næste Sag paa Dagsordenen Lejlighed til at udtale mig om, hvad jeg anser for at være en nødvendig Forudsætning for, at en Revision overhovedet kan tilvejebringes, og skal derfor med Hensyn til denne Sag indskrænke mig til, hvad jeg her har sagt.

Ordføreren for Forslagsstillerne (A. Christensen): Den højtærede Minister henholdt sig angaaende Lovforslaget til sine Indvendinger desangaaende under Behandlingen i Fjor. Det forekommer mig, at der er en lille Forskel. Vel har den højtærede Minister henholdt sig til sine Indvendinger, og Indvendingerne ere altsaa den højtærede Ministers i Aar, som

de var det i Fjor. Men Maaden, om jeg saa maa sige, Elskværdigheden var lidt anderledes i Aar, end den var i Fjor. Hele Tonen var blidere og mere elskværdig; i Fjor var den mere haard og affejende. Jeg kan ikke antage, at det er Hensynet til Kjøbenhavns Vælgere, der har bevirket dette, men jeg maa antage, at selve den højtærede Minister virkelig er blidere stemt over for Lovforslaget i Aar end i Fjor. Ministeren henvendte Ordet til mig og mente, at naar jeg og mine Medforslagsstillere vare fremkomne med dette Lovforslag, maatte vi nødvendigvis have vort Øje rettet paa et af to, enten paa selv at stille Ændringsforslag med Indrømmelser, altsaa et Tilbagetog, eller ogsaa at haabe paa saadanne fra Landstingets Side. Der vil jeg svare, at det sidste vælger jeg, det sidste! Og jeg tror, der er meget i Situationen, som berettiger mig til at haabe derpaa. Det kan jo ikke være skjult hverken for den højtærede Minister eller for nogen her i Tinget, at det høje Landsting hvad Politik angaar i den sidste Tid endogsaa i høj Grad er kommen med paa det moderne Liv og det moderne Livs Fordringer. Jeg sætter fuldt ud min Lid til det høje Landsting, at Landstinget ikke vil forkaste dette Forslag, saa meget desto mere, som jeg allerede i Fjor var ganske overbevist om, at Landstinget i Fællesudvalget havde givet dette Forslag sin Samstemning og Tilslutning, hvis det ikke var blevet umuliggjort ved ihærdigt Arbejde fra 2 af de kjøbenhavnske Repræsentanter her i Tinget. Jeg haaber derfor og tror at have Føje til at haabe, at den politiske Situation er en saadan, at der er Grund til at tro, at der kan blive en Lov ud af dette Forslag uden nogen Indrømmelse fra vor Side.

Indenrigsministeren (Bramsen): Til den ærede Ordfører vil jeg gøre den Bemærkning, at jeg tror, ja, jeg ved, at mine Anskuelse om dette Forslag ikke ere undergaaede nogen Forandring fra i Fjor til i Aar. Hvis altsaa mine Udtalelser have haft en blidere Klang, hvad jeg ikke vidste, skriver det sig maaske fra Debatten med det ærede Medlem i Fjor, hvor det ærede Medlem selv blev meget livlig, idet han talte om, at Prisen paa de sibylliske Bøger, som bekendt, bestandig blev dyrere. Han karakteriserede altsaa selv Forslaget som en Forretning, der skulde gøres og Prisen, som forlangtes, som meget høj, medens jeg i den Anledning udtalte, at en Forretningsmand dog heller ikke kunde sætte Prisen